

Blog 149: Doelpunt

Maar een doelpunt vind ik soms wat makkelijk. Soms is het knapper de paal of lat te raken. Af en toe heb je ook van die missers waarvan je je afvraagt of het niet een hogere macht aan het werk was. Hoe dan ook, het is even omdenken.

Best een krom begin voor blog waar je je vraagtekens bij kunt zetten waar dit toch weer heen gaat. Eerlijk gezegd weet ik het ook niet. Nooit eigenlijk. Ik begin lukraak te typen en zie wel waar het eindigt. Op de een of andere manier slaagt het er toch wel weer in de hele riedel recht te lullen. Kunst? Nee, dat is meer een doel. Doelen stellen, dat is iets wat me aardig bezig houdt de laatste tijd. Tenminste, de laatste tijd, zeg maar de afgelopen 15 jaar. Eigenlijk is het iets anders dan goede voornemens en tegelijkertijd is het hetzelfde. Alleen doelen stellen zijn haalbaar als je realistisch blijft. Het is iets wat zorgt dat we blijven jagen, we blijven toch zoogdieren en dieren jagen. Zo simpel is dat.

Hoewel het in iedereen zit, dat gekke jachtinstinct, is het wel handig als je dit je monsters ook aanleert. Ik bedoel, het is nogal gek als het instinct de overhand krijgt en je je monster op handen en knieën ziet jagen op muizen ofzo. Maar ook dat is weer doel. Je stelt jezelf het doel je monster te jagen op het juiste. Dromen bijvoorbeeld. Je hebt dromenvangers dus waarom niet dromenjagers. Hoe meer je er najaagt hoe groter je slagingskans tot het moment dat je jezelf dromenjägermeister kunt noemen. Da's wel een sappie waard dacht ik zo. Voor dit jaar had ik mijzelf een doel gesteld door de ervaring van vorig jaar. En zo ging het terug tot een poosje geleden. Prioriteiten veranderen altijd wel, maar een doel is een doel en er moet gescoord worden.

Vorig jaar was mijn doel om weer leuk werk te vinden, zo'n baan waar je het naar je zin had, dat je vandaag zin hebt om morgen weer te gaan. Die vond ik. Het jaar daarvoor wilde ik fatsoenlijk settelen, mijn doel? Een huis met voldoende ruimte voor ons gezin. Halverwege het jaar kon die aangehinkt worden. Geluk? Wellicht, maar geluk dwing je af en creëer je zelf. Ik probeer ook maar één doel per jaar te hebben voor mijzelf. Omdat ik onverwachts zo'n toffe baan had vorig jaar, wist ik mijn nieuwe target al. De voorzet was al gegeven. Sterker nog, ik de voorzet kwam te vroeg. Zo snel dat ik hem niet verwachtte, daardoor mistte ik voor open doel. Niet door eigen toedoen, maar die verdomde hogere macht. Het

zorgde er des te meer voor dat ik zeker wist dat dit mijn doel moest gaan worden.

Nu zijn we hard onderweg, de pas komt eraan en ondanks dat er stevig verdedigd wordt gaat die bal erin, al moet het met een penalty. Ik zou er een schwalbe voor maken als het nodig is. Kijk, het ding is dat mensen tegenwoordig niet alles meer over hebben om hun gestelde doelen te halen. Er wordt makkelijk en snel opgegeven. Slachtofferrol past vrijwel iedereen maar mensen zien niet in dat het niet sexy staat. Misschien ben ik een ouwe lul, maar ik kan me niet herinneren dat mijn ouders zo makkelijk dachten; fuck it, laat maar zitten dan. Ze knokten door. Laat staan mijn opa en oma. Het is een mentaliteitdingetje denk ik. En die mentaliteit is iets om door te geven aan mijn monsters. Ze zien mijn tegenslagen en ik maak er geen geheim van. Ze mogen, en mijn inziens ook moeten weten dat niet altijd alles gaat zoals je wilt. Het gaat er niet om hoe je hard je valt, maar je hoe je weer staat.

Ik heb een hoop fantastische smakkers gemaakt, sommige kreeg ik zelf een 9,5 voor, maar mijn manier van opstaan was een 11 waard. Ik leer ze ermee omgaan, zo hebben ze een manier ontdekt hoe het precies niet werkt. Maar veel belangrijker, ze leren hoe ze weer staan. Niet staan, maar echt staan. Het is misschien een rage ofzo, dat inpamperen van monsters, maar die rage, ik spreek hem liever op z'n Engels uit. Niet dat alles opgelost kan worden met gezonde rage, maar motiverend werkt het wel. Door het mee te geven, die maffe klappers van mij hoop ik dat ze leren dat ondanks dat ik een hoop tikken heb gehad, het beter is je andere wang ook toe te keren want die tweede klap krijg je niet. Simpelweg omdat je hebt geleerd te incasseren. En zo stel je doelen.

Mijn doel? Die hoop ik binnenkort te kunnen delen, maar zolang hij niet zit, juich ik niet.

Mocht het toch uitdraaien op een pingel, rechte rug en geen kapsones. Hoewel kapsones gewoon een ander woord is voor zelfkennis. Ik ken mezelf goed genoeg dat ik weet dat het beter geen penalty mag worden, want die mis ik. Ik hoop op een balletje Blind-van Persie.